

Sygn. akt X P 580/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Ławnicy: G. M., L. Z.

Protokolant: Paulina Sarnowska

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: M. M.

przeciwko (...) z siedzibą we W.

o odszkodowanie w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, odszkodowanie uzupełniające w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda M. M. na rzecz strony pozwanej (...) z siedzibą we W. kwotę 877 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

III. nakazuje uiścić powodowi na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 224 zł tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa świadka w sprawie poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych;

IV. pozostałe koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2014 r. powód M. M., reprezentowany przez pełnomocnika- adwokata, wniósł o: (1) zasądzenie od strony pozwanej (...) im. W. L. (1) we W., na podstawie art. 58 k.p., kwoty 7.050,00 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie bez wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty, (2) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. kwoty 10.000,00 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie bez wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz o (3) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 29 grudnia 2011 r. zatrudniony był od 1 stycznia 2012 r. przez stronę pozwaną na stanowisku w dziale organizacji widowni. 22 kwietnia 2014 r. strona pozwana wręczyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia, w którym jako podstawę wskazała art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę wskazała w nim, że od sierpnia 2013 r. powód dokonywał przywłaszczenia mienia pracodawcy- pieniędzy pochodzących ze sprzedaży wydawnictw płytowych, książkowych,

programów i gadżetów realizowanej podczas wydarzeń kulturalnych. Swoją wiedzę pracodawca oparł na informacjach pochodzących od głównej księgowej oraz od pracownika, który, zdaniem pracodawcy, w porozumieniu z powodem dokonywał przywłaszczenia mienia. Informację o tym pracodawca powziął rzekomo 9 kwietnia 2014 r. W ocenie strony pozwanej powód działał w sposób świadomy i zawiniony oraz naraził pracodawcę na szkodę. W ocenie powoda podana przez pracodawcę przyczyna jest całkowicie bezpodstawsza. Powód nigdy nie miał sprecyzowanego zakresu obowiązków. Samodzielna inicjatywa powoda doprowadziła do wykształcenia się takiego zakresu działań powoda jak marketing, promocja, dystrybucja oraz sprzedaż materiałów promocyjnych i reklamowych pracodawcy. Otrzymywane pieniądze powód przekazywał każdorazowo do kasy głównej pracodawcy. Powyższe obowiązki powód wykonywał do czerwca 2013 r., po tej dacie wykonywała ja P. N.. Powód otrzymał nowy zakres obowiązków, związanych głównie ze sponsoringiem imprez organizowanych przez pracodawcę. Powód od czerwca do października 2013 r. jedynie sporadycznie pomagał i wdrażał P. N. w czynności związane ze sprzedażą materiałów promocyjnych i reklamowych. Podniósł, iż bezsporne jest, że to P. N. przywłaszczyła pieniądze pochodzące z dystrybucji i sprzedaży produktów, ponieważ sama się do tego przyznała. Niezrozumiałe jest, dlaczego pracodawca oparł swoją decyzję o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia na informacjach uzyskanych przez główną księgową. Sam obiektywny fakt powstania niedoboru w mieniu powierzonym pracownikowi do wyliczenia lub zwrotu nie może stanowić przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, ale dopiero zawinione jego spowodowanie udowodnione przez pracodawcę. Pracodawca tymczasem tego nie udowodnił. Powód podkreślił, że dostęp do pieniędzy miały również hostessy, które zajmowały się sprzedażą. Braki gotówkowe mogły wynikać z błędów osób trzecich, awarii kas fiskalnych lub błędów w księgowaniu. Nadto informacje o rzekomych brakach gotówkowych pojawiły się po siedmiu miesiącach od rzekomego przywłaszczenia, co pozwala wątpić w zachowanie przez pracodawcę terminu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Podana przyczyna rozwiązania jest nieskonkretyzowana, nie wskazuje, do kiedy miałyby trwać przywłaszczenia mienia przez powoda ani kwoty rzekomo przywłaszczonych pieniędzy. Powód dochodzi zapłaty kwoty 10.000,00 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania, ponieważ na skutek podanej przez pracodawcę przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika może mieć trudności ze znalezieniem nowej pracy. Powód jest cenionym krytykiem muzycznym i animatorem życia kulturalnego na D., a postanowienie przez stronę pozwaną zarzuty stawiają go w złym świetle w oczach przyszłych pracodawców, a także całym środowisku muzycznym.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) we W. z siedzibą we W. – następca prawny (...) im. W. L. (1) z siedzibą we W. – reprezentowana przez pełnomocnika – radcę prawnego- wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od niego na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana zarzuciła, że wbrew twierdzeniom powoda wyrażonym w pozwie miał on sprecyzowany zakres obowiązków, był odpowiedzialny m.in. za ustalanie grafiku prac hostess, które dokonywały bezpośredniej sprzedaży materiałów promocyjnych, kontrolę i rozliczanie pracy hostess, analizy sprzedażowe, organizowanie i rozliczanie sprzedaży materiałów reklamowych. Zakres ten był ustalony w rozmowie z przełożonym i były to podstawowe obowiązki powoda do października 2013 r. powód odpowiedzialny był za nadzorowanie pracy hostess i odbieranie od nich gotówki celem rozliczenia jej w kasie głównej pracodawcy, a także za rozliczanie sprzedaży materiałów reklamowych i promocyjnych realizowanej przez pracownika w kasie biletowej. Wprawdzie strona pozwana planowała zmianę związaną ze zmianą obowiązków powoda, ale zmiana ta nastąpiła – i miała nastąpić – dopiero od października 2013 r. Mając na uwadze, że okres od czerwca do października jest okresem szczególnie intensywnym i dochodowym, jeśli chodzi o sprzedaż materiałów promocyjnych, z uwagi na organizację kluczowych festiwalu w tym czasie, strona pozwana nie mogła sobie pozwolić, aby tak ważne obowiązki objęła osoba bez należytego doświadczenia. Dopiero od października 2013 r. sprzedażą materiałów promocyjnych zajęła się P. N.. Powód w okresie od sierpnia nie przekazywał utargów do kasy głównej. Powód nadzorował pracę hostess i każdego dnia, a najpóźniej w dniu następnym, powinny być rozliczane przez powoda ze sprzedanych materiałów i otrzymanej gotówki. Braki gotówkowe nie wynikały z błędów osób trzecich, awarii kas fiskalnych czy błędów w księgowaniu. Sprawozdanie finansowe strony pozwanej sporządzane zgodnie z obowiązującym przepisami prawa na dzień 31 marca każdego roku następującego po roku bilansowym było badane przez biegłego rewidenta, który uznał,

że wszystkie rozrachunki na kontach były prawidłowe. Ostateczne rozliczenie utargów następuje na dzień 31 grudnia. Po otrzymaniu wszystkich raportów główny księgowy zauważył rozbieżności pomiędzy wydrukami z kas fiskalnych a rozliczeniem kontra rozrachunków za okres od sierpnia 2013 r. Zwrócił się więc o wyjaśnienie rozbieżności i dokonanie ewentualnych korekt. Dokonano analizy wszystkich kont, które miały jakikolwiek związek z obrotem gotówkowym. Czynności tych główna księgowka dokonała ostatecznie 4 kwietnia 2014 r. Wówczas nabrano pewności, że odpowiednie kwoty wykazane w raportach ze sprzedaży materiałów reklamowych i promocyjnych od sierpnia 2013 r. nie zostały odprowadzone do kasy głównej. Hostessy i pracownik realizujący sprzedaż materiałów reklamowych i promocyjnych w kasie biletowej przekazywali pieniądze powodowi, sprzedaż była ewidencjonowana, rozliczenia zostały złożone, natomiast wpłaty nie zostały dokonane. 9 kwietnia 2014 r. główna księgowka poinformowała pracodawcę o brakach gotówkowych w łącznej kwocie 15.324,00 zł za okres od sierpnia 2013 r. 11 kwietnia 2014 r. P. N. przyznała się do przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 8.000,00 zł. Oświadczyła, że działała wspólnie z powodem, który przywłaszczył ok. 6.000,00 zł. 22 kwietnia 2014 r. strona pozwana złożyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Mając powyższe na uwadze termin na złożenie tego oświadczenia został zachowany, podana w nim przyczyna jest rzeczywista, istniejąca i konkretna. Jej podjęcie było poprzedzone zebraniem sprawdzonych i rzetelnych informacji. 25 kwietnia 2014 r. zostało złożone zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Stare Miasto o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. W tym stanie rzeczy zupełnie niezasadne jest roszczenie o zapłatę kwoty 10.000,00 zł. Nadto powód nie wykazał w żaden sposób winy pracodawcy, wysokości szkody i związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy nimi.

W piśmie procesowym z dnia 24 lipca 2014 r. powód zmodyfikował swoje żądanie wyrażone w punkcie I pozwu i wniósł o zasądzenie kwoty 7.888,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

1 stycznia 2011 r. powód M. M. zawarł z poprzednikiem prawnym strony pozwanej (...) im. W. L. we W. umowę o pracę na czas określony od 1 stycznia 2011 r. do 31 marca 2011 r. na stanowisku pracownika w dziale organizacji widowni. W dniu 1 kwietnia 2011 r. powód zawarł z poprzednikiem prawnym strony pozwanej umowę o pracę na czas określony od 1 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty w dziale organizacji widowni. Następnie w dniu 29 grudnia 2011 r. poprzednik prawny strony pozwanej zawarł umowę o pracę z powodem jako pracownikiem od dnia 1 stycznia 2012 r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty w dziale organizacji widowni. W dniu 1 października 2013 r. zostało zawarte porozumienie, mocą którego od 1 października 2013 r. zostało zmienione stanowisko pracy powoda na specjalistę w dziale sponsoringu. Przed nawiązaniem stosunku pracy strony od 2007 r. łączyły umowy zlecenia, których przedmiotem były czynności związane z zadaniami działu organizacji widowni.

Dowód: umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 2011 r., k. 14, umowa o pracę z dnia 29 grudnia 2011 r. wraz z aneksem, k. 12-13, zaświadczenie o zatrudnieniu, k. 37, porozumienie zmieniające umowę o pracę z dnia 1 października 2013 r., akta osobowe powoda, cz. B, przesłuchanie powoda, k. 391

W toku zatrudnienia powoda na stanowisku pracownika- a następnie specjalisty- w dziale organizacji widowni u strony pozwanej powód wykonywał czynności zlecone mu przez bezpośrednich przełożonych, a także dyrektora strony pozwanej A. K. (1) oraz sam inicjował nowe zadania, związane z zajmowanym stanowiskiem, co wynikało ze specyfiki wykonywanej przez niego pracy. Nie miał sporządzonego zakresu obowiązków na piśmie. Początkowo nie istniał żaden dokument, który określałby zakres obowiązków powoda. 24 października 2012 r. A. K. w korespondencji elektronicznej kierowanej do H. O. i do wiadomości powoda wysłała zakres obowiązków powoda znajdujący się w pliku w formacie .doc. Jako nazwę stanowiska pracy powoda wskazano w punkcie 1 specjalistę ds. marketingu i organizacji widowni, w punkcie 3, że w zakresie zastępstw współpracuje w obszarze obsługi widowni z P. N.. W punkcie 5 wskazano zakres działania stanowiska pracy, w tym, w podpunkcie 7, organizację i rozliczanie sprzedaży materiałów własnych i wsparcie sprzedaży materiałów artystów. Do obowiązków szczególnych powoda (punkt 7) zaliczono m.in. analizy sprzedażowe, organizowanie i rozliczanie sprzedaży materiałów promocyjnych (ppkt 7),

przygotowanie i opracowywanie tygodniowych, kwartalnych i okazjonalnych raportów (ppkt 25), inne zadania zleczone przed bezpośredniego przełożonego, tj. Dyrektora Marketingu i Rozwoju (ppkt 28). W punkcie 8 wskazano, że powód ponosi odpowiedzialność m.in. za terminową i poprawną realizację powierzonych funkcji oraz powierzone do użytkowania mienie instytucji. Dokument ten został sporządzony z udziałem powoda. Jego powstanie związane było z rozrastającą się w tym czasie strukturą organizacyjną poprzednika prawnego strony pozwanej i koniecznością wyodrębnienia mniejszych komórek organizacyjnych, zajmujących się poszczególnymi zadaniami.

Dowód: wiadomość e-mail z 24 października 2012 r., zeznania H. O., k. 227, częściowo zeznania powoda, k. 391, zeznania dyrektora strony pozwanej, k. 391

Bezpośrednim przełożonym powoda była w okresie zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę na stanowisku specjalisty ds. obsługi widowni H. O., zastępca dyrektora (...).

Dowód: zeznania H. O., k. 227, zeznania J. W. (1), k. 253

P. N. zatrudniona była u poprzednika prawnego strony pozwanej w oparciu o umowę o pracę na pół etatu od stycznia 2013 r. do 30 września 2013 r., a od 1 października 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Początkowo zatrudniona była na stanowisku specjalisty ds. marketingu, następnie od 1 października 2013 r. jako koordynator ds. obsługi widowni. Zanim nawiązano stosunek pracy P. N. od 2008 r. zawierała z poprzednikiem prawnym strony pozwanej umowy zlecenia, których przedmiotem było wykonywanie czynności marketingu. Podobna umowa zlecenia łączyła P. N. z (...) także, gdy świadczyła ona pracę w niepełnym wymiarze czasu, tj. do dnia 1 października 2013 r.

Dowód: zeznania P. N., k. 176

W okresie zatrudnienia na stanowisku specjalisty ds. obsługi widowni powód zajmował się m.in. sprzedażą materiałów promocyjnych i marketingowych pracodawcy w postaci wydawnictw płytowych, książkowych, gadżetów i programów, sporządzał analizy tej sprzedaży, prowadził ewidencję sprzedaży (...) Shop od listopada 2011 r., a także dokonywał rozliczenia utargów ze sprzedaży tych materiałów w kasie głównej poprzednika prawnego strony pozwanej, co było istotną częścią jego obowiązków w (...). W zakresie sprzedaży materiałów promocyjnych od stycznia 2013 r. współpracował z P. N.. Sprzedaż materiałów promocyjnych odbywała się w trakcie wydarzeń artystycznych organizowanych przez stronę pozwaną za pośrednictwem hostess, których nadzorowanie było zadaniem powoda i P. N., a także w kasie biletowej. Po zakończeniu koncertu powód lub P. N. odbierali od nich gotówkę, sporządzali analizy sprzedaży oraz rozliczali zwroty niesprzedanych materiałów. Do obowiązków powoda należało złożenie rozliczenia miesięcznego sprzedaży do księgowości strony pozwanej oraz wpłata gotówki z utargów do kasy głównej pracodawcy, która wystawiała wówczas dowody wpłaty. Najczęściej dokonywał tego osobiście, czasem także P. N., jeżeli tak między sobą ustalili. Do obowiązków P. N. należało z kolei pozyskiwanie hostess oraz rozliczanie czasu ich pracy. W czasie koncertów organizowanych poza siedzibą (...) zdarzały się przypadki awarii którejś z kas fiskalnych. W tym wypadku nie dochodziło do sprzedaży materiałów promocyjnych i marketingowych. Nie miało to tym samym wpływu na dokonanie rozliczeń utargów materiałów już sprzedanych. Również popełniane przez hostessy ewentualne błędy przy wystawianiu paragonów nie miały wpływu na rozliczenia, ponieważ były korygowane przez koordynatorów ich prac, w tym powoda.

Dowód: zeznania J. W. (1), k. 253, zeznania H. O., k. 227, zeznania I. P., k. 227, zeznania J. W. (2), k. 253, zeznania M. G., k. 253, zeznania J. M., k. 253, zeznania dyrektora strony pozwanej, k. 391, korespondencja e-mail, k. 43-109, dokumenty kp, k. 110-113, formularze zwrotów, k. 114-117,

P. N. i powód dla pozostałych pracowników sprawiali wrażenie pary bardzo dobrych znajomych. Powód w tej relacji był osobą dominującą.

Dowód: zeznania I. P., k. 227, zeznania J. W. (1), k. 253, zeznania J. M., k. 253, zeznania A. P., k. 292

W czerwcu 2013 r. w związku ze zwiększeniem skali działalności poprzednika prawnego strony pozwanej i planowanym przekształceniu w (...) dyrekcja (...) zaczęła rozważać dalszą zmianę struktury organizacyjnej, do czego w tym okresie jeszcze nie doszło.

Dowód: zeznania dyrektora strony pozwanej, k. 391

Sezon artystyczny u poprzednika prawnego strony pozwanej zaczynał się we wrześniu i kończył w czerwcu następnego roku kalendarzowego.

/okoliczność bezsporna/

W lipcu 2013 r. powód przebywał na urlopie wypoczynkowym. Do pracy wrócił w sierpniu tego roku.

/okoliczność bezsporna/

Pracodawca powoda każdego roku w sierpniu organizuje imprezę artystyczną (...), natomiast we wrześniu międzynarodowy festiwal muzyczny (...), w czasie którego odbywają się koncerty zarówno we W., jak i innych miejscowościach na D.. Powód oraz P. N. zajmowali się w tym czasie koordynowaniem pracy hostess, układaniem grafików ich prac, sporządzaniem z nimi umów. W trakcie wskazanych wyżej wydarzeń z inicjatywy powoda odbyła się wyprzedaż materiałów promocyjnych (...) z poprzednich lat, w związku z którego uzyskano dochód w kwocie 8.004,00 zł, podczas gdy średniomiesięczny utarg ze sprzedaży materiałów promocyjnych wynosił kilkaset złotych. W tym czasie nadal do obowiązków powoda należało dokonanie rozliczenia się ze sprzedaży materiałów promocyjnych oraz fizyczna wpłata utargu do kasy głównej pracodawcy. Po zakończeniu (...) główna księgowa pracodawcy J. W. (1), która zobaczyła w pokoju powoda pieniądze pochodzące ze sprzedaży materiałów promocyjnych, zapytała się go we wrześniu 2013 r., czemu ich jeszcze nie wpłacił do kasy głównej. Powód odpowiedział jej, że jeszcze nie zostało sporządzone rozliczenie sprzedaży, a gdy to nastąpi to gotówka zostanie odprowadzona do kasy. Rozliczenie za sierpień i wrzesień 2013 r. główna księgowa otrzymała z opóźnieniem w listopadzie 2013 r., podczas gdy ze względów na rozliczenia podatku od towarów i usług powinno to nastąpić do drugiego lub trzeciego dnia miesiąca następującego po miesiącu sprzedaży. Niezależnie od tego w dniu 3 października 2013 r. powód wysłał do dyrektora (...) A. K. (1) wiadomość e-mail, do której dołączył załącznik w postaci analizy sprzedaży za okres sierpień-wrzesień 2013 r., w którym wskazał, iż dochód ze sprzedaży materiałów promocyjnych wyniósł 8.004,00 zł w celu pokazania sukcesu zorganizowanej przez siebie wyprzedaży.

Dowód: zeznania H. O., k. 227, zeznania J. W. (1), k. 253, zeznania I. P., k. 227, zeznania J. W. (2), k. 253, częściowo zeznania powoda, k. 391, korespondencja e-mail, k. 43-109, dokumenty kp, k. 110-113, formularze zwrotów, k. 114-117, zeznania J. C., k. 354

Z dniem 1 października 2013 r., kiedy powód rozpoczął pracę na stanowisku specjalisty w dziale sponsoringu, jego dotychczasowe obowiązki przejęła w całości P. N.. (...) stał się częścią (...), którego kierownikiem została K. J..

Dowód: zeznania K. J., k. 330, zeznania I. P., k. 227, zeznania dyrektora strony pozwanej, k. 391, zeznania J. C., k. 354

Tego samego dnia o godzinie 15:39 powód wysłał wiadomość e-mail do P. N. o treści „Gdzie kasa do wpłacenia? Czy Ty grasz na czas??”. Powód wysłał tą wiadomość, ponieważ wiedział, że pieniądze z dochodów ze sprzedaży materiałów promocyjnych nie zostały wpłacone do kasy głównej pracodawcy.

Dowód: wiadomość e-mail z 1 października 2013 r., k. 16, częściowo zeznania P. N., k. 176

W dniu 4 października 2013 r. powód prowadził korespondencję elektroniczną z innym pracownikiem poprzednika prawnego strony pozwanej J. R. w przedmiocie sprzedaży płyt (...) po koncercie w (...), w toku której powód stwierdził, że nie wiadomo kto obecnie robi rozliczenia, prowadzi sklep, zajmuje się prenumeratą, ponieważ dyrektor miał się

nad tym zastanowić, ale na razie jeszcze nic nikomu nie powiedział. Nadto stwierdził, że „od tego co szło super jestem odsunięty, bo...było za dobrze”.

Dowód: korespondencja mailowa, k. 17-23

P. N., która od dnia 1 października 2013 r. była odpowiedzialna za rozliczenie sprzedaży materiałów promocyjnych pracodawcy i wpłacenie pochodzących z niej środków pieniężnych do kasy głównej pracodawcy do marca 2014 r. sporządzała comiesięczne rozliczenie sprzedaży, które przekazywała księgowej, natomiast fizycznie do kasy głównej gotówki nie wpłacała, ponieważ przeznaczała je na pokrycie swoich długów. O tym fakcie wiedział od początku wspólny znajomy powoda i P. N. T. M..

Dowód: wyrok karny z 11 grudnia 2014 r., oświadczenie P. N. z 11 kwietnia 2014 r., k. 135-136, częściowo zeznania P. N., k. 176, zeznania J. W. (1), k. 253, zeznania I. P., k. 227, zeznania dyrektora strony pozwanej, k. 391, częściowo zeznania T. M., k. 176, zapisy na koncie, k. 133-134

14 marca 2014 r. powód i poprzednik prawny strony pozwanej zawarły umowę o zakazie konkurencji w czasie trwania stosunku pracy.

Dowód: umowa o zakazie konkurencji w czasie trwania stosunku pracy z 14 marca 2014 r., akta osobowe powoda, część B

28 marca 2014 r. I. K., która współpracowała z (...) w zakresie pozyskiwania widzów, pożyczyła P. N. kwotę 2.200 zł na okres do dnia 31 marca 2014 r. w związku z podawaną przez nią możliwością korzystnego zakupu samochodu. W dniu, w którym pożyczka miała być zwrócona, udały się do bankomatu, gdzie okazało się, że P. N. nie ma środków pieniężnych na rachunku bankowym.

Dowód: zeznania I. K., k. 292

W trakcie sporządzania bilansu (...) za 2013 r. na początku kwietnia 2014 r. główna księgowa J. W. (1) wykryła niezgodności pomiędzy wydrukami z kas fiskalnych a rozliczeniem konta rozrachunków za okres od sierpnia 2013 r. Rozliczenie konta rozrachunków w zestawieniu z wpłatami wykazało niedobór wpłat gotówki w stosunku do rozrachunków. Przeprowadzone szczegółowe analizy kont wykazały, że niedobór nastąpił, ponieważ środki pieniężne pochodzące ze sprzedaży materiałów promocyjnych od sierpnia 2013 r. nie były wpłacane do kasy głównej. J. W. (1) zadzwoniła wówczas do P. N. celem wyjaśnienia tych rozbieżności. P. N. powiedziała jej, że przejrzy wszystkie analizy sprzedaży i rozliczenia za ten okres. W piątek 4 kwietnia 2014 r. ostatecznie zrobiły to wspólnie. J. W. (1) ustaliła wówczas ostatecznie, że za ten okres brak jest dowodów wpłaty gotówki pochodzącej ze sprzedaży materiałów promocyjnych do kasy głównej. P. N. wyrażała wówczas wobec J. W. (1) zdziwienie, że powód nie wpłacił pieniędzy.

Dowód: zeznania J. W. (1), k. 253, częściowo zeznania P. N., k. 176

Tego samego dnia P. N. zadzwoniła do I. K., której powiedziała, że pojawił się problem z rozliczeniem środków ze sprzedaży materiałów promocyjnych za okres od czerwca do września 2013 r., za które odpowiedzialny był powód i nie może jej zwrócić pieniędzy.

Dowód: zeznania I. K., k. 292

We wtorek 8 kwietnia 2014 r. J. W. (1) poinformowała o niedoborze, przyczynach i okresie jego powstania, drogą mailową, dyrektora (...). Doszło wówczas do spotkania z dyrektorem A. K. (1), który polecił wszystko dokładnie wyjaśnić. P. N. nie przyszła do pracy, przekładając zwolnienie lekarskie.

Dowód: zeznania H. O., k. 227, zeznania I. P., k. 227

W tym czasie powód również był niezdolny do pracy z powodu choroby, która trwała w okresie od 26 marca 2014 r. do 1 kwietnia 2014 r. i od 4 kwietnia 2014 r. do 18 kwietnia 2014 r. Zarówno J. W. (1), jak i I. P. dzwoniły do niego w sprawie niedoborów. Powód mówił wówczas, że żadnych pieniędzy nie zabrał, a wpłat dokonać powinna była P. N..

Dowód: zeznania I. P., k. 227, zeznania J. W. (1), k. 253, zaświadczenia lekarskie w aktach osobowych powoda, cz. B

11 kwietnia 2014 r. doszło do spotkania P. N. z dyrektorem A. K. (1) oraz jego zastępcą I. P.. P. N. początkowo nie przyznawała się do przywłaszczenia pieniędzy pracodawcy, twierdząc, że dokonał tego powód. Następnie zaczęła mówić, że zrobili to oboje. Mówiła także, że pieniądze są w kasetce na dole, co po sprawdzeniu okazało się nieprawdą. W trakcie rozmowy dyrektor A. K. (1), kierując się emocjami i koniecznością udania się na budowę budynku (...), wyszedł. Ponieważ P. N. zmieniała wersje przebiegu zdarzenia I. P. powiedziała jej, żeby spisała jednoznaczne oświadczenie, jak było naprawdę. W trakcie jego spisania do pokoju, gdzie odbywało się spotkanie, weszła J. W. (1), poproszona o to przez I. P.. W pisemnym oświadczeniu z dnia 11 kwietnia 2014 r. P. N. przyznała się do niewpłacania od sierpnia 2013 r. utargów ze sprzedaży wydawnictw płytowych i gadżetów do kasy poprzednika prawnego strony pozwanej w kwocie około 8.000 zł. Wskazała, że z utargów korzystał także powód, który zabrał kwotę około 6000 zł. W treści pisma zawarła także stwierdzenie, że w 2013 r. podczas wydarzenia (...) oraz (...) podział obowiązków między nią a powodem był następujący: ona zajmowała się zespołem – sporządzała grafiki i dokonywała podziału pracy, natomiast powód podjął się rozliczeń – analiz miesięcznych oraz dokonywania wpłat. Wskazała, że pieniądze były przywłaszczane przez nią i powoda. Oświadczenie to sporządziła samodzielnie.

Dowód: oświadczenie P. N. z dnia 11 kwietnia 2014 r., k. 135-136, zeznanie J. W. (1), k. 253, zeznanie I. P., k. 227, zeznanie dyrektora strony pozwanej, k. 391

Także 11 kwietnia 2014 r. strona pozwana zawiadomiła reprezentującą powoda organizację związkową (...) o zamiarze rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, wskazując, iż powód od sierpnia 2013 r. dokonywał przywłaszczenia mienia pracodawcy, tj. pieniędzy należnych pracodawcy z tytułu sprzedaży realizowanej podczas wydarzeń kulturalnych. Powód nie rozliczał się z wpłat gotówkowych otrzymywanych z tytułu sprzedaży. Wpłaty gotówkowe, mimo sporządzanych przez pracownika raportów z dokonywanej sprzedaży, nie były przekazywane do kasy głównej pracodawcy. Do wykrycia powyższego doszło w związku ze sporządzaniem bilansu za 2013 r. i analizą zapisów na kontach rozliczeniowych. 9 kwietnia pracodawca powziął informację o przywłaszczeniu mienia przez pracownika.

Dowód: zawiadomienie o zamiarze rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 11 kwietnia 2014 r., akta osobowe powoda część B

Organizacja związkowa nie wyraziła swojej opinii w terminie trzech dni od otrzymania zawiadomienia o zamiarze rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 22 kwietnia 2014 r. poprzednik prawny strony pozwanej wręczył powodowi pismo, w którym wskazał, że na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. rozwiązuje z powodem umowę o pracę z dnia 29 grudnia 2011 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od sierpnia 2013 r. powód dokonywał przywłaszczenia mienia pracodawcy, tj. pieniędzy należnych pracodawcy z tytułu sprzedaży realizowanej podczas wydarzeń kulturalnych, tj. sprzedaży płyt, książek, programów i gadżetów. Powód nie rozliczał się z wpłat gotówkowych otrzymywanych z tytułu sprzedaży. Wpłaty gotówkowe z tego tytułu nie były przekazywane do kasy głównej strony pozwanej. Główna Księgowa pracodawcy dokonując czynności związanych ze sporządzeniem bilansu za 2013 r. oraz analizując zapisy na kontach rozliczeniowych powzięła wątpliwość co do rozliczeń i wpłat z tytułu sprzedaży realizowanej przez powoda. Czynności wyjaśniające doprowadziły Główną Księgową do powzięcia informacji o brakach gotówkowych. 9 kwietnia 2014 r. pracodawca powziął informację od Głównej Księgowej oraz od pracownika, który w porozumieniu z powodem dokonywał przywłaszczenia mienia – o przywłaszczaniu przez powoda mienia pracodawcy. Świadomie

oraz w sposób zawinionych działał powód przeciwko interesom pracodawcy dokonując przywłaszczenia pieniędzy należnych pracodawcy. Swoim działaniem powód doprowadził do powstania szkody w mieniu pracodawcy. Okoliczności te stanowią przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powoda, bowiem powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Na spotkaniu tym obecna była I. P. i J. W. (1). Powód podczas rozmowy twierdził, że nie przywłaszczył żadnych środków pieniężnych pracodawcy.

Dowód: rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia z 22 kwietnia 2014 r., k. 15, częściowo zeznania powoda, k. 391

25 kwietnia 2014 r. poprzednik prawny strony pozwanej złożył do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Stare Miasto we W. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę (...) im. W. L. (1) we W. przez P. N. i powoda, polegającego na przywłaszczeniu przez nich w okresie od sierpnia 2013 r. do 31 marca 2014 r. w siedzibie (...), pieniędzy w łącznej kwocie 15.324,00 zł, pochodzących ze sprzedaży gadżetów, płyt, programów i wydawnictw (...).

Dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, k. 138

7 maja 2014 r. P. N. złożyła kolejne oświadczenie w formie pisemnej, w którym wskazała, że zobowiązuje się do wpłaty zaległej kwoty ok. 11850 zł w dniu 22 maja 2014 r. pochodzącej z nierozliczonej ogólnej kwoty za sprzedaż wydawnictw płytowych i gadżetów, nie rozliczonej przez nią i powoda. Oświadczenie to złożyła w obecności I. P. i J. W. (1), z własnej inicjatywy.

Dowód: oświadczenie P. N. z dnia 7 maja 2014 r., k. 137, zeznanie I. P., k. 227, zeznanie J. W. (1), k. 253, częściowo zeznanie P. N., k. 176

W dniu 22 maja 2014 r. wskutek połączenia (...) im. W. L. (1) z (...) W. C. powstała instytucja kultury pod nazwą (...), która przejęła zobowiązania i wierzytelności łączonych instytucji.

Dowód: uchwała Rady Miejskiej W. nr (...) z dnia 29 kwietnia 2014 r., k. 40-42, odpis pełny z rejestru instytucji kultury prowadzonego przez Samorząd Gminy W., k. 38-39

W trakcie spotkania I. K. z P. N. w lecie 2014 r. w C.H. R. we W. P. N. mówiła rozmówczyni, że złożyła pracodawcy pisemne oświadczenie, że ona i powód przywłaszczyli środki pieniężne pracodawcy. W sierpniu tego samego roku, kiedy P. N. oddała I. K. pieniądze pożyczone jej 28 marca 2013 r. powiedziała, że całość środków przywłaszczyła sama. Podczas tego spotkania obecny był powód.

Dowód: zeznania I. K., k. 292

11 września 2014 r. powód rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą (...), której przedmiotem jest działalność związana z wystawianiem przedstawień artystycznych.

Dowód: wydruk z CEiDG dotyczący powoda, k. 190-191

W dniu 17 września 2014 r. S. O. skierował do dyrektora strony pozwanej e-mail, w którym wskazał, że ze strony powoda padają pod adresem strony pozwanej pomówienia, które ciężko mu komentować. Nadto podniósł, że prowadzona przez niego Fundacja (...) na skutek organizowanych przez powoda wydarzeń artystycznych na Z. K. odnotowała straty rzędu 20.000 zł, których powód nie pokrył, mimo, że jest do tego zobowiązany, nadto nadal nie są jasne rozliczenia gotówkowe za bilety z tych wydarzeń.

Dowód: e-mail z dnia 17 września 2014 r., k. 164-165

W dniu 28 września 2014 r. I. K. w korespondencji elektronicznej kierowanej do dyrektora strony pozwanej stwierdziła m.in., że słyszała od P. N. od kwietnia aż do chwili pisania wiadomości różne wersje tego, kto wziął pieniądze, na jaki cel zostały przeznaczone: na impresariat powoda, na leczenie matki P. N., na długi, jakie miał jej ojciec przez brak zatrudnienia, pożyczanie pieniędzy przyjacielowi, który ją wykorzystał.

Dowód: mail I. K. z dnia 28 września 2014 r., k. 194-195

23 października 2014 r. strona pozwana otrzymała drogą elektroniczną od M. R. Naczelną „ (...)” wiadomość, kierowaną do szerszego grona adresatów, w której autorka informowała, że powód nigdy nie był i nie jest redaktorem „ (...)”, nigdy nie miał żadnych pełnomocnictw o pobierania akredytacji w jakiegokolwiek instytucji, powołując się na ich pismo. M. M. nie rozliczył się z wziętych płyt do recenzji, co należy traktować jak kradzież. Prosiła adresatów o niewydawanie powodowi żadnych akredytacji na „ (...)” na organizowane przez adresatów koncerty i przedstawienia.

Dowód: e-mail M. W., k. 202-203

Tego samego dnia rzecznik prasowy strony pozwanej wydał komunikat, w którym podano, że od 22 kwietnia 2014 r. powód nie jest pracownikiem strony pozwanej, nadto nie podejmuje z nim żadnej współpracy. Umowa o pracę została rozwiązana przez pracodawcę bez wypowiedzenia z winy pracownika z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Jakakolwiek działalność podejmowana przez powoda nie jest w żaden sposób firmowana ani też powiązana z działalnością statutową strony pozwanej. Wskazano, że komunikat ten jest odpowiedzią na wezwania ze strony podmiotów publicznych kierowane do strony pozwanej, by nie wiązać ich instytucji w jakikolwiek sposób z osobą powoda.

Dowód: komunikat rzecznika prasowego (...), k. 213

W dniu 7 listopada 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał M. R. Naczelną „ (...)” do zaniechania naruszeń dóbr osobistych powoda poprzez zaprzestanie rozpowszechniania nieprawdziwych informacji o jego osobie oraz usunięcie skutków tych naruszeń poprzez złożenie oświadczenia o przeproszeniu powoda za rozpowszechnianie o nim nieprawdziwych informacji na łamach czasopisma „ (...)”. Naruszenie dóbr osobistych powoda polegać miało na rozpowszechnianiu nieprawdziwej informacji o rzekomej kradzieży płyt przez powoda w e-mailach kierowanych do instytucji kultury.

Dowód: pismo pełnomocnika powoda z dnia 7 listopada 2014 r., k. 211

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt V K 1109/14 uznał P. N. za winną tego, że w okresie od sierpnia 2013 r. do 31 marca 2014 r. we W. dokonała przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy w kwocie 15.324,00 zł, czym działa na szkodę (...) im. W. L. (1) we W., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. i za to wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając wykonanie wymierzonej kary na okres próby wynoszący 2 lata. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 19 grudnia 2014 r.

Dowód: wyrok karny z dnia 11 grudnia 2014 r., k. 288, pismo Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Stare Miasto we W. z dnia 26 kwietnia 2015 r., k. 319

20 maja 2015 r. został wystosowany przez grupę 36 artystów – określających się jako Grupa Artystów i współpracowników pokrzywdzonych przez (...), list otwarty kierowany do „twórców, artystów, propagatorów kultury i przedstawicieli mediów”. Autorzy wskazali w nim, że powód w związku z organizacją projektu operetkowego (...), wystawionego na (...) w B., nie zapłacił im w pełnej kwocie umówionego wynagrodzenia, natomiast na próby odzyskania należności reagował w ten sposób, że groził artystom pozwaniem o stalking i zastraszanie.

Dowód: list otwarty z 20 maja 2015 r., k. 321-324

Powód nie jest osobą nieznaną w środowisku artystycznym W.. Po ustaniu stosunku pracy z poprzednikiem prawnym strony pozwanej aktywność powoda na rynku muzycznym D. nie zmalała, a stale rosła.

Dowód: zeznania K. J., k. 330, zeznania U. M., k. 292, zeznania B. O., k. 292, zeznania A. B., k. 330, zeznania A. Ż., k. 354

W trakcie zatrudnienia powoda u poprzednika prawnego strony pozwanej relacje między nim a dyrektorem A. K. (1) były dobre. (...) opłacała powodowi czesne za studia, powód był chwalony za swoją inicjatywę i zaangażowanie, miał możliwość realizacji swoich projektów w (...).

Dowód: zeznania D. A., k. 176, zeznania J. W. (1), k. 253

Średnie wynagrodzenie powoda za okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do 31 marca 2014 r. wynosiło 2629,65 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 37

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne w całości, nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnej części.

Powód w niniejszej sprawie zgłosił dwa roszczenia. Pierwsze, dotyczące odszkodowania w związku z naruszeniem przez poprzednika prawnego przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia oraz drugie, dotyczące odszkodowania uzupełniającego na podstawie przepisów k.c., w związku z utratą możliwości zarobkowych powoda na skutek niezgodnego- w ocenie powoda – rozwiązania z nim stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym. Mając na uwadze, że w istocie przesłanką badania zasadności drugiego ze zgłoszonych roszczeń jest uwzględnienie pierwszego, w takiej właśnie kolejności należało rozpoznać każde z nich.

W niniejszym procesie powód w pierwszej kolejności domagał się ochrony prawnej na podstawie przepisu art. 56 § 1 k.p., w myśl którego pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Rozstrzygając zasadność dochodzonego roszczenia, należało zatem ustalić, czy strona pozwana dokonując rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc spełniała ono wymogi formalne (np. konsultacji związkowych, formy pisemnej, podania przyczyny wypowiedzenia, zachowania terminu), a następnie- jeżeli zostały zachowane wszelkie wymagania formalne- czy podana przyczyna wypowiedzenia była rzeczywista i prawdziwa.

Powód kwestionował formalną poprawność oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, ponieważ podana w nim przyczyna rozwiązania umowy w tym trybie była nieskonkretyzowana: nie precyzowała, do kiedy miałyby trwać przywłaszczanie mienia przez powoda ani kwoty rzekomo przywłaszczonych pieniędzy.

Odnosząc się do powyższej kwestii wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 30 § 4 k.p., w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2000 r. (I PKN 641/99, OSNP 2001/20/618, Pr.Pracy 2001/1/33) naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika. Warunku podania pracownikowi przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę nie może zastąpić ocena pracodawcy, iż przyczyna ta była znana pracownikowi. Podanie pracownikowi przyczyny wypowiedzenia ma umożliwić mu, dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści – odszkodowania lub przywrócenia do pracy (zob. wyrok SN z dnia 1 października 1997r., I PKN 315/97, OSNP 1998/14/427).

W niniejszej sprawie, jakkolwiek w złożonym w formie pisemnej oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę wskazano tylko początkową datę okresu, za który powód, mimo obowiązku rozliczenia się z dochodów ze sprzedaży materiałów promocyjnych pracodawcy miał nie wpłacać pieniędzy do kasy głównej pracodawcy oraz nie wskazano kwotowo

wielkości braków gotówkowych, tak jednak w świetle niekwestionowanych przez powoda okoliczności, że najpóźniej w październiku 2013 r. nie był już za powyższe rozliczenia odpowiedzialny, a wielkość uzyskanych dochodów ze sprzedaży materiałów promocyjnych pracodawcy za okres sierpień-wrzesień 2013 r. była mu znana, o czym świadczy przesłana przez powoda dyrektorowi poprzednika prawnego strony pozwanej w drodze mailowej analiza sprzedaży za ten właśnie okres, pozwalając na przyjęcie, iż pracodawca nie naruszył art. 30 § 4 k.p., a przyczyna rozwiązania umowy o pracę z powodem była mu znana.

Jakkolwiek nie stanowiło to zarzutu powoda, tak jednak wskazać także należy, że niniejszej sprawie nie doszło także do naruszenia do naruszenia art. 52 § 3 k.p. Poprzednik prawny strony pozwanej zasięgnął opinii reprezentującej powoda organizacji związkowej w dniu 11 kwietnia 2014 r., która jednak w ustawowym terminie nie złożyła swoich zastrzeżeń w formie opinii.

Wątpliwości powoda budziło również zachowanie przez poprzednika prawnego strony pozwanej miesięcznego terminu na rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Powód wskazywał, że pracodawca złożył oświadczenie w tym przedmiocie dopiero w kwietniu 2014 r., a więc po ponad siedmiu miesiącach od powstania rzekomych niedoborów w kasie głównej.

Wskazać w tym miejscu należy, że bieg miesięcznego terminu, o którym mowa w art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna się w chwili, gdy pracodawca uzyskuje wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Termin ten rozpoczyna bieg w momencie, w którym wiadomość o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę uzyskał organ zarządzający pracodawcy (vide wyrok SN z dnia 7 grudnia 1999 r., sygn. I PKN 439/99). Wiadomość ta musi być przy tym na tyle sprawdzona, że pracodawca może nabrać uzasadnionego przekonania o nagannym postępowaniu pracownika uzasadniającym rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należało, że pracodawca, składając oświadczenie powodowi o rozwiązaniu z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w dniu 22 kwietnia 2014 r. dochował przepisane terminu. O fakcie niedoborów w kasie głównej w związku z brakiem wpłat dochodów uzyskanych ze sprzedaży materiałów promocyjnych m.in. za okres sierpnia i września 2013 r. dyrekcja poprzednika prawnego strony pozwanej dowiedziała się na początku kwietnia 2014 r. Informację tą dyrektor A. K. (1) oraz jego zastępca, I. P., otrzymali od głównej księgowej J. W. (1) w dniu 8 kwietnia 2014 r., która sporządzając bilans za 2013 r. wykryła niezgodność pomiędzy przedkładanymi jej miesięcznie rozliczeniami sprzedaży, a kwotą, która rzeczywiście została wpłacona do kasy głównej pracodawcy. Przed poinformowaniem pracodawcy o niedoborach J. W. (1) dokonała szczegółowej analizy poszczególnych kont, w tym także wraz z P. N., w celu wykrycia źródła niedoborów. Dopiero, gdy uzyskała pewność, co do ich wielkości i przyczyn poinformowała o powyższym swoich przełożonych. Z tego też względu w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości dochowanie przez pracodawcę terminu z art. 52 § 2 k.p.

Przechodząc do badania merytorycznej zasadności rozwiązania przez pracodawcę z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wskazać należy, że w myśl z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Przepis ten nie zawiera katalogu określającego, choćby przykładowo, na czym polega ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez pracownika. Z jego treści oraz z wieloletniego doświadczenia orzeczniczego wynika jednak, że nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania z nim umowy w tym trybie – musi to być naruszenie podstawowego obowiązku, zaś powaga tego naruszenia rozumiana musi być jako znaczny stopień winy pracownika. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (por. wyrok SN z 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998/9/269). Z powyższego wynika, że nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania umowy w tym trybie art. 52 § 1 ust. 1 k.p. Musi to być naruszenie podstawowych obowiązków, spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony oraz stwarzać zagrożenie dla interesów pracodawcy. Przy ocenie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych należy brać pod uwagę

zarówno stopień natężenia złej woli pracownika, jak i rozmiar szkody, jaką może pociągać za sobą naruszenie obowiązków pracowniczych. Natomiast ocena, czy dane naruszenie obowiązku jest ciężkie, zależy od okoliczności każdego indywidualnego przypadku.

Zauważyć przy tym należy, że ciężar dowodu w zakresie wykazania prawdziwości wskazanej przyczyny spoczywał na stronie pozwanej (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 232 zd. 1 k.p.c.).

W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z dnia 22 kwietnia 2014 r. pracodawca wskazał, że po pierwsze, powód od sierpnia 2013 r. nie rozliczał się z wpłat gotówkowych otrzymywanych z tytułu sprzedaży materiałów promocyjnych, które to wpłaty nie były przekazywane do kasy głównej pracodawcy, a po drugie, że środki te przywłaszczył.

W związku z tak zakreślonymi zarzutami rozważyć należało następujące kwestie: czy do obowiązków powoda należało rozliczanie się ze sprzedaży materiałów promocyjnych za okres sierpnia i września 2013 r. oraz dokonywanie wpłat z tego tytułu do kasy głównej pracodawcy, czy obowiązek ten stanowił podstawowy obowiązek powoda, następnie – w razie pozytywnego ustalenia dwóch wcześniejszych przesłanek – czy powód ten obowiązek naruszył w sposób pozwalający na przypisanie mu charakteru ciężkiego naruszenia, wreszcie czy powód przywłaszczył środki pieniężne, z których miał się rozliczyć.

Strona pozwana w ocenie Sądu wykazała, że w okresie sierpnia i września 2013 r. do obowiązków powoda należało rozliczanie się ze sprzedaży materiałów promocyjnych oraz dokonywanie wpłat z tego tytułu do kasy głównej pracodawcy, który to obowiązeki miały charakter podstawowy. Powyższe wynika zarówno z zeznań świadków: bezpośredniej przełożonej powoda H. O., głównej księgowej pracodawcy J. W. (1), zeznań dyrektora A. K. (1), jego zastępcy I. P., zeznań J. W. (2), która w tym okresie pracowała jako hostessa dla poprzednika prawnego strony pozwanej, a która powodowi przekazywała w tym czasie utarg ze sprzedanych materiałów promocyjnych. Świadczy o tym również korespondencja mailowa z tego okresu, dołączona do odpowiedzi na pozew, z której jednoznacznie wynika, że powód brał aktywny udział w organizacji sprzedaży materiałów promocyjnych podczas (...) i (...) w sierpniu i wrześniu 2013 r., a co potwierdzają także podpisane przez powoda formularze zwrotów materiałów promocyjnych. Co więcej, taki zakres czynności powoda zgodny jest z zakresem jego obowiązków, sprecyzowanym w załączniku do wiadomości e-mail z 24 października 2012 r., w którego powstawaniu powód, jak sam zeznał na rozprawie, brał aktywny udział. Nie zasługują na wiarę zeznania powoda i P. N., że w czerwcu 2013 r. nastąpiła zmiana obowiązków powoda, który miał przestać zajmować się sprzedażą materiałów promocyjnych, a całość obowiązków w tym zakresie przejęła P. N.. Niezależnie od tego, że przeczą temu, jednoznaczne w swojej wymowie, powołane wyżej dowody to zauważyć należy, że skoro dopiero w październiku 2013 r. powodowi zostało zmienione stanowisko pracy na specjalistę w dziale sponsoringu to w istocie, gdyby przyjąć twierdzenia powoda za prawdziwe- to od czerwca do końca września 2013 r. nie powinien był zajmować się sprzedażą materiałów promocyjnych, a nawet P. N. zeznała, że faktycznie nadal to robił. Takie zachowanie powoda uznać należałoby za nielogiczne, gdyby takie ustalenia miały w czerwcu 2013 r. miejsce, a po urlopie powód mimo wszystko obowiązki te nadal realizował.

Odnosząc się jedynie na marginesie do zarzutu powoda dotyczącego braku istnienia zakresu jego obowiązków na piśmie wskazać trzeba, że przepisy prawa pracy nie zawierają obowiązku sporządzania dla pracownika zakresu jego czynności. Pracodawca zgodnie z art. 94 pkt 1 k.p. zobligowany jest tylko do zaznajomienia pracownika podejmującego pracę z zakresem jego obowiązków. Sąd Najwyższy w wyroku z 7 stycznia 1998 r., I PKN 457/97 stwierdził, że powinność zaznajomienia pracowników podejmujących pracę z zakresem ich obowiązków oraz ze sposobem wykonywania pracy na wyznaczonych stanowiskach może być zrealizowana również w formie informacji ustnej, której treść uwzględnia charakter pracy i skalę jej złożoności, a także wykształcenie zawodowe i doświadczenie pracownika. Przekazanie pracownikowi zakresu jego obowiązków jest możliwe w każdej formie, choćby ustnej.

Obowiązek dokonywania rozliczeń sprzedaży materiałów promocyjnych oraz wpłacania utargów do kasy głównej pracodawcy miał charakter podstawowego obowiązku powoda, o czym świadczy zarówno od strony formalnej uznanie go za taki przez pracodawcę (vide treść załącznika do maila z 24 października 2012 r.), jak i jego istotność ze względu

na interesy pracodawcy- sprzedaż materiałów promocyjnych dokonywana była po to, żeby pracodawca uzyskał z niej przychody, tym samym wpłata utargów niewątpliwie była podstawową powinnością powoda.

Przepis art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie zawiera, choćby przykładowego, katalogu przewinień pracowniczych, które uzasadniają niezwłoczne rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę, a które zakwalifikować należy jako ciężkie naruszenie przez pracownika jego podstawowych obowiązków. W orzecznictwie przyjmuje się, że natychmiastowe rozwiązanie umowy o pracę z winy pracownika uzasadnia zakłócanie porządku i spokoju w pracy (np. wyrok SN z 26 maja 1992 r., I PRN 22/92); opuszczanie pracy bez usprawiedliwienia, stawienie się do pracy w stanie nietrzeźwym (por. np. wyrok SN z 19 marca 1984 r., I PR 33/84); wyrządzenie szkody pracodawcy, którą pracodawca - zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. - musi udowodnić (wyrok SN z 6 lutego 1997 r., I PKN 68/96); jednakże o stopniu i rodzaju winy pracownika w ciężkim naruszeniu podstawowych obowiązków nie decyduje wysokość szkody wyrządzonej pracodawcy (wyrok SN z 15 kwietnia 1999 r., I PKN 12/99); zachowanie nielicujące z kierowniczym stanowiskiem wyrażające się w popełnieniu przestępstwa karnego skarbowego, celnego (por. np. wyrok SN z 4 grudnia 1986 r., I PRN 73/86); wykorzystanie przez członka spółdzielni pracy przysługujących mu dni wolnych od pracy bez uzgodnienia z zakładem pracy (wyrok SN z 11 stycznia 1985 r., I PR 118/84); naruszenie przez pracownika odpowiedzialnego za bezpieczne warunki pracy zasad bezpieczeństwa i higieny pracy (wyrok SN z 22 września 1976 r., I PRN 62/76); spóźnione, nieusprawiedliwione zawiadomienie pracodawcy o kradzieży powierzonego pracownikowi samochodu wraz z kluczykami (wyrok SN z 13 marca 1997 r., I PKN 38/97); bezprawna i świadoma odmowa wykonania polecenia, zagrażająca istotnym interesom pracodawcy (wyrok SN z 12 czerwca 1997 r., I PKN 211/97); przedstawienie przez pracownika kierownikowi zakładu pracy bezpodstawnych zarzutów popełnienia przestępstwa (wyrok SN z 7 marca 1997 r., I PKN 28/97); korzystanie przez pracownika z telefonu służbowego w celu udziału w grach towarzyskich (wyrok SN z 15 maja 1997 r., I PKN 93/97); świadczenie przez radcę prawnego prywatnych usług prawniczych w czasie pracy przeznaczonym na obsługę pracodawcy (wyrok SN z 8 maja 1997 r., I PKN 129/97); wykonywanie w czasie pracy innych czynności (wyrok SN z czerwca 2007 r., I PK 5/07); a pracodawcy - kwestionowanie jego kompetencji, odmowa wykonania polecenia, samowolne zabranie kluczy, pieczętek (wyroki SN: z 11 czerwca 1997 r., I PKN 202/97 i z 17 grudnia 1997 r., I PKN 433/97) (za M. Gersdorf, Kodeks Pracy. Komentarz, wyd. III, SIP LexPolonica).

W wyroku z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 219/98 Sąd Najwyższy stwierdził, że tolerowanie przez kierownika sklepu istotnych różnic między obrotem wykazywanym w raportach sklepowych, a wynikającym ze wskazań kasy rejestrującej (fiskalnej), może być kwalifikowane jako zachowanie rażąco niedbałe, a tym samym uzasadniać rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., choćby odstępstwa od wskazań kasy były wartością dodatnią. W wyroku z dnia 24 listopada 1998 r., I PKN 454/98 Sąd Najwyższy wskazał, z kolei, że powstanie w kasie fiskalnej braku nawet niewielkiej kwoty pieniężnej, jeżeli nie było następstwem błędu kasjerki obsługującej taką kasę, może być uznane za ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego dbałości o mienie pracodawcy (art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 100 § 2 pkt 4 k.p.).

W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, że powstałe niedobory gotówkowe za okres sierpnia i września 2013 r. w związku ze sprzedażą materiałów promocyjnych nie były spowodowane awariami kas fiskalnych, ponieważ wówczas nie dochodziło do sprzedaży i w żaden sposób nie wpływało to na rozliczenie już uzyskanych przychodów. Podobnie nie były one związane z błędami hostess, za które na marginesie i tak odpowiadałby powód, ani błędami księgowości, ponieważ wynikały one tylko i wyłącznie z braku wpłat do kasy głównej utargów, mimo dokonanej sprzedaży, co wynika wprost z całego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Powód po zakończeniu festiwalu (...), jak wynika z zeznań J. W. (1), posiadał pieniądze uzyskane ze sprzedaży materiałów promocyjnych w sierpniu i wrześniu 2013 r., które miał wpłacić do kasy głównej po dokonaniu rozliczenia. Także J. W. (2), będąca wówczas hostessą, zeznała, że powodowi przekazywała środki pochodzące ze sprzedaży. Bezsporne jest, że środki te ostatecznie nie zostały wpłacone do kasy głównej pracodawcy.

Powód, powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1999 r., I PKN 392/99, podniósł, że samo ujawnienie niedoboru w mieniu powierzonym pracownikowi nie uzasadnia rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p.

W niniejszej sprawie, odmiennie niż w stanie faktycznym, w którym zapadł przytoczony przez powoda wyrok, wykazane zostało, że to powód dysponował gotówką pochodzącą ze sprzedaży materiałów pracodawcy, a nie szerszy krąg pracowników, z których każdy mógł spowodować powstanie niedoborów. Powód, który miał obowiązek wpłacić środki pieniężne do kasy głównej pracodawcy, nie zrobił tego. Pracodawca postawił w istocie powodowi dwa zarzuty: pierwszy, polegający na niewpłaceniu środków pieniężnych i drugi, dalej idący, ich przywłaszczenia, oba stanowiące ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie wykazało, że powód dopuścić się miał przywłaszczenia pieniędzy pracodawcy. W ocenie Sąd całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż dopuściła się tego P. N.. Jednakże, co istotne, środki te znalazły się w posiadaniu P. N., mimo, że to powód winien był je wpłacić. Wszystko to działo się za wiedzą powoda, który wewnętrznie, samodzielnie ustalił z P. N. zakres podejmowanych działań inaczej, niż było to ustalone z pracodawcą. Powód, broniąc się przed zarzutem przywłaszczenia mienia pracodawcy dołączył do pozwu wydruk maila do P. N. z 1 października 2013 r., z treści którego wynika, że miał świadomość, że P. N. pieniędzy pochodzących ze sprzedaży materiałów nie wpłaciła, co też zeznała P. N.. Powód nie tylko nie zgłosił tego pracodawcy, ale przede wszystkim sam, mimo wiedzy o spoczywających na nim obowiązkach, nie skontrolował w późniejszym czasie, czy P. N. pieniądze te wpłaciła. Powyższe, zdaniem Sądu Rejonowego, przesądza, iż powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, które spowodowało u pracodawcy szkodę majątkową w kwocie 8.004,00 zł. Tym samym pierwsze ze zgłoszonych przez niego żądań pozwu należało oddalić.

Jednocześnie, mając powyższe na uwadze, ze względu na brak źródła szkody w postaci niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika również roszczenie o uzupełniające odszkodowanie w kwocie 10.000,00 zł należało oddalić. Nadto wskazać trzeba, że powód nie wykazał także powstania szkody związanej z ustaniem stosunku pracy z pośrednikiem prawnym strony pozwanej, albowiem jak wynika z zeznań świadków, w tym zawnioskowanych przez powoda, po rozwiązaniu umowy przez pośrednika prawnego strony pozwanej jego aktywność na rynku muzycznym nie tylko nie zmalała, ale uległa wzmożeniu.

Jeżeli więc nawet przyjąć, iż powód natrafiał na problemy w realizacji swoich własnych przedsięwzięć artystycznych to nie były one spowodowane poprzez szkodliwe działanie pracodawcy- czego powód w żaden sposób nie wykazał w toku postępowania- lecz były konsekwencją nieprawidłowości czy niesumienności powoda jako promotora przedsięwzięć artystycznych. Powyższe Sąd ustalił chociażby w oparciu o zeznania świadka O. czy Z..

Symptomatycznym przykładem obrazującym przyczyny niepowodzeń przedsięwzięć artystycznych powoda jest list otwarty Grupy Artystów z 20.05.2015 r. (vide k.321-324). Całkowicie nieuprawniony w toku postępowania okazał się zabieg powoda przypisywania odpowiedzialności w tym zakresie bezprawnemu działaniu strony pozwanej.

Mając na uwadze powyższe powództwo jako nieuzasadnione zostało oddalone w całości, co znalazło swój wyraz w treści **punktu I sentencji wyroku.**

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu z art. 98 k.p.c., który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważywszy na fakt, że powód przegrał w całości zasadnym było zwrócenie przez niego stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ustalonych w oparciu o § 11 ust.1 pkt 1, § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U. z 2013 r., poz. 460 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powyższe orzeczenie znajduje swoje odzwierciedlenie **w punkcie II sentencji wyroku.**

Zgodnie z powyżej wyrażoną zasadą – na powoda jako stronę przegrywającą został także nałożony obowiązek pokrycia pozostałych kosztów postępowania poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych w postaci zwrotu kosztów stawienia świadka na rozprawie w kwocie 224 zł. O powyższym **orzeczono jak w punkcie III sentencji wyroku.**

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36 u.k.s.c. Natomiast w myśl art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kosztami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa była opłata od pozwu. Jako że powództwo podlegało oddaleniu, a tym samym to strona pozwana wygrała proces i w związku z czym nie było podstaw do odciążenia jej kosztami sądowymi, natomiast powód z mocy prawa był zwolniony z obowiązku poniesienia kosztów sądowych, Sąd zaliczył je na rachunek Skarbu Państwa, nie znajdując podstaw do obciążenia nimi powoda, o czym orzeczono jak **w punkcie IV sentencji wyroku.**